

Trvale platná připomenutí k 80. výročí osvobození světa od fašismu

Přiblížilo se osmdesáté výročí konce druhé světové války a Česko čeká obvyklá záplava legend o tom, kdo a kdy koho osvobodil. Tak třeba stověžatá Praha. Ta se prý osvobodila sama a jestli jí někdo pomohl, byli to vlasovci. V náznamech se tak veřejnoprávní poddaní dozvědí, že vlasovci byli civilizovaní Rusové, kteří pochopili nebezpečí řítky se z východu.

Stranou zůstane otázka, proč se tedy Praha neosvobodila například v únoru? Ještě před pádem Berlína a sebevraždou Hitlera? To je ovšem nebezpečné, ba přímo podvrtné tázání, protože odpověď by mohla ukázat **kontext událostí – napřed někdo musel německé nacisty a jejich evropské spojence porazit, aby se mohla Praha takzvaně sama osvobodit.** Nemluvě o tom, že tisíce vojáků wehrmachtu dislokovaných na území Protektorátu Čechy a Morava se nevzdávaly pražským povstalcům, ale Rudé armádě. Když nepadli v bojích, nebo neutekli k Američanům jako jejich velitel polní maršál Ferdinand Schörner.

Nová okupace

Slovní hříčky režimních propagandistů na téma osvobození nejsou jen částí neskrývané snahy minimalizovat zásluhu Rudé armády. Jde také o to co nejvíc zranit city těch, kdo jsou vděční sovětským vojákům za to, že mohou žít. Součástí tohoto obrazoboreckého proudu byly do nedávna i spory, kdy se má v Česku slavít konec války a zda slavít Den vítězství. Tyto diskuse už utichly. Všichni přece vědí, že bezpodmínečná kapitulace Německa byla podepsána v Berlíně před půlnocí 8. května střeoevropského času, ovšem 9. května času moskevského – a jakmile se po sametové revoluci Československo politicky posunulo do západního pásma, stalo se samozřejmé, že platí čas před půlnocí.

Obecně akceptované datum kapitulace nacistického Německa ale neobsahuje odpověď na otázku, proč nemůže být státním svátkem výročí osvobození hlavního města Československa, ke kterému došlo 9. května. Jenže za tezí o tom, že se Praha osvobodila sama, se plíží tvrzení, že po onom samoosvobození následovala nová, teď již sovětská okupace. Z jedné nesvobody Češi upadli do nesvobody nové a možná ještě horší. Co na tom, že se Rudá armáda ještě v roce 1945 z Československa stáhla. Možná ale existuje kompromis, který by bylo

možné nabídnout režimním umělcům, novinářům a historikům: **místo teze „Rudá armáda osvobodila Československo“ by se mohlo říkat „Rudá armáda se svými spojenci zachránila existenci**

Válka zvaná světová

Politolog **Oskar Krejčí** polemizuje s legendami o druhé světové válce, které se současné mocenské elity snaží učinit součástí české politické kultury.

Čechů, Moravanů, Slezanů, ale vlastně i Slováků. Zachránila je, spolu se svými tehdejšími spojenci, před takzvaným konečným řešením, o kterém mluvil Reinhard Heydrich po nástupu do funkce zastupujícího říšského protektora.

„Říše nenechá se sebou žertovat a je prostě pánem v domě, to znamená, že ani jediný Němec nic Čechovi neodpouští, asi tím způsobem, jako je tomu v říši se židovstvem, aby neexistoval jediný Němec, jenž by řekl, ale ten Čech je přece slušný.“

Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takoví lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlející, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčít. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně vyzkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva. Musíme uvážit, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčít je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.“ (...)

(Z projevu Reinharda Heydricha o plánech na likvidaci českého národa přednesený těsně po nástupu do funkce říšského protektora v jeho sídle, v Černínském paláci, Praha, 2. října 1941. Celý zruďný projev je přílohou tohoto textu.)

Hledání příčin

Důležitou součástí zvěstování nové „pravdy“ o druhé světové válce je před-

stavování jejího údajného počátku jako příčiny: válka prý začala díky spojenectví dvou totalitních režimů, konkrétně jako důsledek paktu Ribbentrop-Molotov z 23. srpna 1939. Tehdy byla mezi Sovětským svazem a Německem podepsána *Smlouva o neútočení* a spolu s ní tajný protokol týkající se mimo jiné rozdělení Polska. Přibližně týden poté, konkrétně 1. září 1939, přece přepadením Polska začala druhá světová válka. Jenže tato válka nezačala na

základě několik dní staré dohody. Ve skutečnosti wehrmacht dostal od Hitlera příkaz připravit plán na invazi do Polska 11. dubna 1939, přičemž politické záměry se zrodily a přípravy začaly mnohem dříve.

Pakt Ribbentrop-Molotov nebyl projevem vzájemné lásky totalitních režimů, ale – tak jak už to v mezinárodní politice bývá – důsledkem řady různě motivovaných tlaků a protitlaků. Byl podepsán až poté, kdy sovětsí vojáci zkřížili zbraně s vojáky zemí z *Paktu proti Kominterně* či *Osy Berlín–Řím–Tokio*. Během občanské války ve Španělsku v bojích proti sobě stáli mimo jiné sovětsí vojenští specialisté a vojáci německé Legie Condor i italského Sboru vojenských dobrovolníků. Zmíněný pakt Ribbentrop-Molotov byl podepsán v době sovětsko-japonské války. A nelze zapomínat, že byl podepsán až poté, kdy se západní mocnosti odmítly dohodnout se Sovětským svazem o vzájemné pomoci proti nacistickému Německu. Nemluvě o tom, že zmíněnému paktu předcházely britský a francouzský podpis *Mnichovské dohody*, britské uznání italské anexy Etiopie, polské územní požadavky vůči Československu, francouzské a britské uznání frankistického režimu ve Španělsku, právě tak jako německá okupace českých zemí a odtržení Slovenska, útok maďarských vojsk na Slovensko a západní Ukrajinu – tedy řada akcí, které jistě v Moskvě vnímali jako přibližování se velké války k sovětským hranicím.

Boje v Asii

Z uvedených událostí lze zpětně označit za mimořádně významný zmíněný ozbrojený konflikt mezi Sovětským svazem a Japonskem – pakt Ribbentrop-Molotov byl jedním z řady opatření, pomocí kterých se **Moskva snažila vyhnout bojům na dvou frontách.** To se jí během druhé světové války podařilo díky vítězství Rudé armády v bitvách u jezera

Chasan a řeky Chalchyn nad japonskou armádou. A také díky umné diplomacii. Sovětsko-japonský pakt o neutralitě byl podepsán 5. dubna 1941, necelé tři měsíce před útokem Německa na Sovětský svaz, a byl dodržován po celé období Velké vlastenecké války. Ovšem nejen díky tomu se podařilo zabránit, aby byl Sovětský svaz zatažen do bojů na dvou frontách.

Když byla v červnu 1945 zakládána Organizace spojených národů, byli jako první vyzváni k podpisu *Charty OSN* zástupci států, který byl jako první v druhé světové válce napaden: reprezentanti Číny. Japonská armáda obsadila Mandžusko už v roce 1931 a v roce 1937 začal útok japonských vojsk na celé pobřeží i geopolitické jádro Číny. Právě čínští bojovníci proti japonským okupantům zásadním způsobem přispěli k tomu, že nebyla na Dálném východě otevřena druhá fronta. I když si historici, politici a veřejnost na Západě začali zvykat, že v září 1939 začala a v květnu 1945 skončila pouze evropská část druhé světové války, západocentrický výklad dějin stále trvá. Jenom v jeho rámci je možné, že si porážku militaristického Japonska přivlastnily Spojené státy. Ovšem zcela v rozporu s hollywoodskými mýty 75 % z padlých japonských vojáků během druhé světové války přišlo o život v Číně. Viděno z druhé strany, ve válce s Japonskem tehdy zahynulo 111,6 tisíc občanů USA a 22 milionů Číňanů.

S ohledem na tyto údaje by se dalo říci, že **druhá světová válka skončila až 9. září 1945, kdy byla v Nankingu podepsána bezpodmínečná kapitulace japonských vojsk v Číně.**

Rozměry válek

Vlastně je to všechno ještě trochu jinak. Světové války byly dítětem i rodi-

čem globalizace. Ta nezačala jen jako spojování původně oddělených kulturních center do jednoho obchodního a komunikačního celku. Prvopočátkem globalizace byla kolonizace. Pro tu nebylo charakteristické pouze to, že si evropské mocnosti podmanily domorodce z jiných světadílů, z periferie světového politického systému. Globalizaci doprovázely také války mezi nově se formujícími říšiemi. **Světové války byly především války evropských mocností mezi sebou, do kterých byly zataženy téměř všechny kontinenty planety.** druhá světová válka byla světovou v tom smyslu, že boje probíhaly v Evropě, Asii, na severu Afriky a v přilehlých oceánech. Ne v Austrálii, ne v Americe – byť se vojáci z těchto kontinentů bojů účastnili. O Antarktidě nemluvě. Válka, které se dnes říká 1. světová, měla obdobné zeměpisné charakteristiky.

Světové nebyly tyto dvě války ani tak z geografických důvodů, ale především proto, že se jich zúčastnily všechny tehdejší mocnosti globalizujícího se světa, státy z centra světového politického systému. Jenže to platí i o tzv. sedmileté válce (1756 až 1763). Během ní se válčilo nejen v Evropě, ale i v Asii (především v dnešní Indii), Africe, ale i v Americe a na mořích. Po jejím skončení se sice hranice v Evropě nehnuly, ale v zámoří zvítězila Velká Británie, která následně ovládla i Světový oceán. Na tři kontinenty se roztáhly i napoleonské války (1803 až 1815), do nichž byly také zapojeny všechny tehdejší mocnosti. Snad nejzávažnějším rozdílem mezi válkami dnes označovanými za světové a sedmiletou válkou či napoleonskými válkami je to, že po oněch dvou starších specifická váha Evropy ve světovém politickém a hospodářském systému rostla, zatímco po válkách konvenčně nazývaných „světové“ význam Evropy klesal.

A stále klesá. Podle propočtů britského analytického serveru World Economics by měl v roce 2030 tvořit evropský hrubý domácí produkt podle parity kupní síly 15 % světového domácího produktu a severoamerický 13 % – zatímco ten asijský 58 %. To samozřejmě platí jen za předpokladu, že nezačne další velká válka.

* * *

Každý, kdo chce hodnotit události druhé světové války ať již z vojenského či morálního hlediska, by měl vždy respektovat tři zásady:

(A) Německo a Japonsko druhou světovou válku začaly, prohrály ji a přijaly bezpodmínečnou kapitulaci.

(B) Žádná z vojenských i civilních obětí fašistů, japonských militaristů a jejich spojenců by neměla být zapomenuta; to ve východní a střední Evropě zahrnuje i vděčnost Rudoarmějcům, a to **bez ohledu na aktuální politickou situaci.**

(C) Žádný z potomků fašistů, japonských militaristů či jejich spojenců za zločiny svých předků nemůže. Konec druhé světové války nabídl možnost začít znovu – a lépe.

Přibližně 40 milionů zabitých ve 125 válkách a ozbrojených konfliktech v období eufemisticky nazvaném „studená válka“ ze svých hrobů šeptá, že se to příliš nepovedlo.

Viz McNAMARA, Robert S.: *The Post-Cold War World: Implications for Military Expenditure in the Developing Countries*. In: *Proceedings of the World Bank Annual Conference on Development Economics*. Washington: World Bank, 1992, s. 97. Viz též Appendix I., s. 108-113.

A nerozumný homo sapiens dále pokračuje ve svém vnitrodruhovém zabíjení...

Oskar Krejčí,

28. 4. 2025, FacebookTwitterEmailPrintSdílet

Tento prostor je srdcem říše

*Projev Reinharda Heydricha
o plánech na likvidaci českého
národa přednesený těsně po nástupu
do funkce říšského protektora
v jeho sídle, v Černínském paláci,
Praha, 2. října 1941*

Příslušníci strany, pánové! Z rozkazu vůdce jsem převzal před třemi dny vedení úřadu říšského protektora místo ochuravělého říšského protektora, říšského ministra von Neuratha.

Těší mne, že již dnes po třech dnech, mám příležitost pozdravit vás, spolupracovníky protektorátního štábu protektorátní vlády, úřednický sektor, především též představitele

svrchovanosti strany v tomto bojovém prostoru - samozřejmě kromě svých užších spolupracovníků ve funkci náčelníka bezpečnostní policie a SD - také vás, páni vrchní zemští radové, kteří jste venku nositeli spásy a - jak doufám - bojových úkolů na poli správy.

Vůdcova směrnice, kterou jsem obdržel pro tento úkol, jež považuji za omezený jak časově, tak i v jiném směru, tato vůdcova směrnice zní: Mám v tomto prostoru jednoznačně a se vši tvrdostí zajistit, aby obyvatelstvo, pokud je české národnosti, pochopilo, že se nelze vyhýbat realitě příslušnosti k říši a poslušnosti vůči říši; Němci musí vidět, že tato část říše je součástí říše a že zde na jedné straně požívá Němec ochrany a hraje vůdčí úlohu - má ji hrát, jak mu přísluší - ale že má i tomuto právu odpovídající povinnost chovat se a jednat jako Němec.

V politickém směru znamená to, co mi řekl vůdce, uznání linie, kterou zde až dosud udával z politického hlediska státní tajemník Frank. Znamená to současně samozřejmý, lidský, reálný a přátelský předpoklad pro spolupráci mezi kamarádem Frankem a mnou.

Ještě krátce úvodem, pánové! Vy ve mně vidíte všeobecně náčelníka bezpečnostní policie a SD. Vidíte ve mně - v každém případě jsem si zvykl, že tomu tak ve správě je - muže exekutivy, jenž hledí podle možností vyřešit všechno jen exekutivně. Tento názor je chybný a falešný a já bych chtěl, dříve, než vám řeknu něco o problémech tohoto prostoru, aby bylo i zde, jako často už jinde, jednoznačně jasno o pojetí, podle něhož se chápu svých úkolů jako náčelník bezpečnostní policie, jako SSmann a spolupracovník říšského vůdce SS, jako nacionální socialista.

SS (SD a bezpečnostní policie jsou součástí SS) jsou úderným oddílem strany ve všech otázkách zajišťování nacionálně socialistické ideje. Být úderným oddílem znamená být vždy před masou, být zvláště dobře vyzbrojen, být schopný nasazení a rozumět boji. Úderný oddíl však také nedělá nic, co by se dalo bez vůle a bez plánu celého vedení. Předpokladem úkolu zajistit ideu však není a nemůže být jen snaha vidět věci pouze po vnější, výkonné stránce a plnit úkoly a rozkazy je vniknout hlouběji do problémů, vmyslet se do nich a jednat se znalostí věci, nedívat se na ně jen povrchně, ale hluboce se jimi obírat a pochopit je. Tak jednáme jako výkonné orgány, jsouce si vědomi poslání vůdce i říše, onoho poslání, jež vede přes velkoněmeckou říši k říši velkogermánské. Vůdce mi při odchodu řekl: Mějte na paměti, že vždy tam, kde vidím, že je ohrožena jednota říše, vyberu jednoho velitele SS a vyšlu ho z pověření říše, aby zachoval jednotu říše. Můžete si tak z těchto vůdcových slov odvodit celkové poslání SS, a tím i mé zvláštní poslání zde.

Říkám předem: Nemám v úmyslu lpět nyní na svém místě na jednom úkolu proto, že je pěkný a souvisí s ním reprezentace, nýbrž chápu svůj úkol zde jako bojový úkol, který mám splnit v zastoupení jiného, abychom mohl, až jej splním, ohlásit vůdci: «Můj vůdce, splnil jsem jej. Nyní se mohu opět věnovat svému hlavnímu poslání.» Neznám však dosud dobu, jež je mi vymezena; budou-li to týdny či měsíce, to závisí na vyřešení, na problémech tohoto úkolu, to závisí na rozkazu vůdce.

Hovořil jsem o úkolech SS jako celku. Mohl bych je shrnout do hesla: „Nepřítel všech nepřátel a ochránce všeho německého“, a to má platit zejména pro tento prostor. Úkol „nepřítel všech nepřátel“ obsahuje hlavní směrnici pro naše policejní a zajišťovací úkoly, nejen v užším, ale i v širším smyslu slova. Nevidím v tom jen úkol zatýkat a předávat k odsouzení a dohlížet, ale chápu to jako systematické zkoumání nepřátelských vlivů, ale i vlastních chyb v jednotlivých oblastech života.

Druhá stránka tohoto úkolu, „ochránce všeho německého“, má své zdůvodnění již ve vnější formulaci skutečnosti, že vůdce ustanovil říšského vůdce SS říšským komisařem pro upevnění německosti. A když jsem nyní převzal tento úkol zde, v protektorátu, jsou oba tyto pilíře koneckonců též základy mé náplně úkolů: odrazit a potlačit vše nepřátelské a zajistit, avšak i plánovat pro budoucnost, všechny věci, které jsou dobré pro německost a nutné pro budoucnost.

Nechte mne nyní trochu se rozmáchnout, abych právě celkové problémy také tohoto prostoru postavil do všeobecné souvislosti, abychom nebyli jako klapkami na očích omezeni jen protektorátními hranicemi.

Předpokladem pro válku, pro splnění této války, pro obsazení nutných prostorů a pro formování a utváření velkoněmecké a velkogermánské říše bylo vnitropolitické zabezpečení říše. Z toho především vyplývá a zde také začal původní vývoj úkolů SS a policie - kromě toho bylo naším úkolem plánovat podle osobních příkazů a směrnic vůdce v tehdejší cizině výzkumnou a průzkumnou metodou všechno to, co se během vývoje mohlo stát předpokladem pro mnohé politické, ale i vojenské úspěchy a události. K tomu pak přistupovala následkem

Korunovačnických klenotů českých králů se mu zachtělo

politického vývoje v evropském prostoru nutnost a úkol zaměřit se na návrat Němců, řídit návrat občanů německé národnosti z prostorů, které jsou dnes na východě obsazeny našimi jednotkami, těch občanů německé národnosti, kterým by se bylo určitě stalo totéž, co se dnes děje občanům německé národnosti na Volze, kdyby vůdce nebyl rozkázal a dosáhl nanejvýš naléhavého převedení tohoto půl milionu občanů německé národnosti. A teď k samotné válce.

Musí nám být jasno, že všechny události posledních let, všechny vojenské a politické otázky, mají úžasnou organickou souvislost. Musíme mít také jasno v tom, že předpoklady této války a její následky vyžadují - při naprosto tvrdém vedení této války až do konce - aby se zachovala a dále vytvářela tato říše a aby byla dovedena k velikosti. Neboť všechny politické mezihry, ať diplomatické, zahraničně politické či jiné povahy, byly jen přípravnou prací velkých, jasných věcí, totiž těch, že nepřátelé říše, vedení židy a svobodnými zednáři, si koneckonců kladli za cíl, že toto Německo, snažící se o vzestup svým vnitřním ideovým vedením nacionálního socialismu, že toto Německo je nebezpečím pro světové plány židovstva celého světa. Že proto bylo uděláno vše, aby se Německo stalo malým a aby je zničili. To proto, že poznali, že v dějinách Německé říše vždy, když už žid věří, že nás má na zemi, povstal odněkud z německého prostoru, z německých lidí, někdo, jenž dal dohromady Němce neslýchanou ideovou silou a svou osobností, stmelil je v jednotu a potom je vedl k velikosti a překonání nebezpečí a viděl, že jen tehdy mohl být německý vývoj rušen a brzděn, jestliže mohla přijít rána dýkou z německého prostoru.

Nyní jsme v Evropě obsadili pod vůdcovým vedením velmi mnoho prostoru, což je vojenským předpokladem pro další vedení války a její vítězné ukončení. Musíme si říci jasně, že obsazení tohoto prostoru v každém případě nebude v mnoha zemích přechodným, nýbrž konečným obsazením, přičemž je lhostejno, jaká bude forma kontaktu těchto prostorů s námi. To však znamená, že budoucnost říše závisí na ukončení války, na schopnosti říše a na schopnosti lidí této říše získané prostory udržet, ovládnout a popřípadě s říší spojit. Závisí tedy na způsobu, jak jsme schopni s lidmi zacházet, vést je a spojit s námi. Musíme zde však rozlišovat velké skupiny, jednu skupinu tvoří prostory s germánskými lidmi, to je s lidmi, kteří jsou naší krví, a proto jsou vlastně našeho charakteru. To jsou ti, kteří špatným politickým vedením a vlivem židovstva jsou nějak pokřiveni, kteří teprve pomalu musí být dovedeni

k základním prvkům současného myšlení. Jak to vidím, jsou to tyto prostory: Norsko, Holandsko, Flandry, později i Dánsko a Švédsko. Jsou to ty prostory, jež jsou osídleny Germány a které nějakým způsobem, a musíme si zde udělat jasno, zda v konfederaci, jako župa či nějak jinak, budou patřit k nám. Je jasné, že musíme nalézt vůči těmto lidem docela jiný způsob jednání než vůči národům jiné rasy, slovanským či podobným národům. Germána se musíme chopit tvrdě, spravedlivě, ale musíme jej vést lidsky, podobně jako vedeme náš národ, jestliže ho chceme udržet natrvalo v říši a chceme-li, aby s ní splynul.

Druhou skupinou jsou východní prostory, jež jsou zčásti osídleny Slovy, to jsou prostory, kde je třeba vědět, že dobrota bude chápána jen jako slabost, to jsou prostory, kde sám Slovan vůbec nechce, aby se s ním zacházelo jako s člověkem rovnoprávným, a je zvyklý, že pán si s ním nezadává. To jsou teda prostory, které máme nyní na východě vést a udržet. Jsou to prostory, v nichž musí jednou vládnout německá horní vrstva, po dalším vojenském vývoji budou sahat až hluboko do Ruska, až daleko k Uralu; tyto prostory musí být naší surovinovou základnou, jejich obyvatelé se stanou pracovníky pro velké, i kulturní, úkoly, a mám-li to říci docela drasticky, musí nám sloužit jako otroci. Jsou to prostory, s nimiž budeme vlastně nakládat, jako když se obepíná nová země na pobřeží hrází, tím způsobem, že se tam na východě vybuduje ohromný val z branných rolníků, aby se toto území už jednou uzavřelo proti bouřlivému přívalu z Asie, pak bychom je rozdělili příčnými valy, tuto půdu bychom postupně pro sebe získávali tím, že na okraji vlastního Německa, jež je osídleno německou krví, se pomalu bude vysouvat vždy jeden německý val za druhým, abychom tak postupovali s německým osídlováním na východ prostřednictvím německých lidí, kteří jsou německé krve. Z tohoto hlediska je třeba vidět všechny úkoly na východě, které tam musíme splnit. První val, o protektorátním území budu mluvit až potom, tvoří na východě obě provincie Gdaňsk - západní Prusko a župa Warta, které spolu s východním Pruskem a slezskými částmi ještě asi před rokem byly vcelku plně osídleny téměř 8 miliony Poláků; to jsou prostory, které se nyní musí osídlvat zcela systematicky Němci, aby se polský živel kousek po kousku, krok za krokem vytlačil. Jsou to prostory, jež musí být jednou celé osídleny Němci. Pak stále dál na východ, k Baltu, jenž jednou bude muset být osídlen jen Němci, přičemž musíme uvážit, které pokrevní části Lotyšů, Estonců a Litevců jsou schopny regermanizace či germanizace. Rasově nejlepší živly jsou Estonci, na nichž jsou patrné švédské vlivy, pak přicházejí Lotyši a nejhorší jsou Litevci.

Dále se jedná o velkopolský prostor, jenž je nejbližší oblastí, která se musí zcela pozvolna osídlit Němci a z které se polský živel musí postupně zatlačit na východ. Pak přijde Ukrajina, jež má též žít především pod německým velením jako velká surovinová a vyživovací základna, když nejprve jistým přechodným řešením bude postupně vyloučena z velkoruského prostoru s tím, že se použije a využije jistých, v podvědomí ještě dřímajících, vlastních národních myšlenek, aniž dáme tomuto národu kulturní posilu či oporu, aniž bychom tam chtěli vypěstovat silnou inteligenci, aby tak nevznikla v pozdějších

dobách nějaká opozice. Taková inteligence by se pod slabým vedením mohla po létech opět chtít odpoutat. Vcelku vzato platí tedy zde v prostorech na východě starý kolonizační princip, jenž však v protikladu k dřívější kolonizaci řádových rytířů a baltských baronů sleduje tu myšlenku, že jejími nositeli jsme my, naše krev, a že se na východě probouzí stará idea, idea řádových rytířů, jako stupeň k opanování prostoru, který nemůžeme úplně osídlit. A nyní, když máte před sebou celkový obraz, musí vám být jasné, že se českomoravský prostor natrvalo nesmí nikdy ponechat v takovém stavu, který by vůbec umožňoval Čechům tvrdit, že to je jejich prostor. Zde jde pouze o jedno, a to, že si nejdříve připomeneme, co je životně důležité a přednostní, jaké má tento prostor historické zá-

klady, že se rozhodneme, co tu vlastně jednou uděláme. Z čeho vyrostl tento prostor. Odkud jsou lidé, kam patří atd.

Chtěl bych se ještě dotknout jedné věci, doufám, že to nebude pro vás nic nového, ale přece jen bych to chtěl načrtnout. Musí vám být jasné, že v německých dějinách byly Čechy a Morava srdcem říše, srdcem, jež bylo v příznivých dobách vždy pevností německví, že v dobách kolonizace byly stráží proti východu, že koneckonců - jak to dokumentu-

je i vývoj na kulturním poli - bývaly v dobrých dobách vždy pevností, a jak to řekl Bismarck, „citadelou Evropy“. To je odůvodněno i tím, že první říšská univerzita před Krakovem a před Vídní byla založena zde v Praze. Když se na to nyní podíváte pozorněji, bude vám bezesporu naprosto jasné, jakou osudovou dynamiku má tento prostor pro Německo a německé dějiny. V létech německých dějin, jež chceme nyní trochu probrat, přicházely rány dýkou ohrožující říši většinou z tohoto prostoru.

Tedy právě v tom okamžiku, kdy říše vítězí, v tomto okamžiku je možné, aby se tady zasazovala rána dýkou dějinám a vývoji říše; ať to je třeba - ať už líčím kteroukoli etapu německví - ať už to je třeba Marbod (Marobud) z Čech, který postupoval proti Arminovi z kmene Cherusků, ať to jsou slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj, kteří chtěli odtrhnout tento prostor pod pláštěm náboženských církevních myšlenek východních církví a církevní cestou jej přivést k byzantské myšlence, ať již to byly vnější počátky třicetileté války s pražskou defenestrací nebo ať je to v současné době pokus ohrožit říši ilegálním hnutím odporu a vpadnout tak říši do zad v jejím rozhodném osudovém boji proti bolševismu.

Pánové!

To vše jsou věci, které mají zcela jasný logický sled týchž myšlenek a událostí, to jsou stejné rány dýkou z tohoto prostoru.

Avšak stejně tomu bylo i opačně, vždy když vedení říše poznalo, že tento prostor je rozhodující, že Čechy a Morava mají zároveň účast, osudový, rozhodující podíl na pozitivním plánování dějin. Známe jména, která zasáhla do kolonizace východu. Ať je to král Otakar, který nakonec při kolonizaci východu dospěl jako úderný oddíl proti východu až ke Královci a toto město založil, ať je to doba Karla IV. nebo boje Bedřicha Velikého, bitva u Hradce Králové nebo i dnes nekonečná, dějinná a osudově rozhodná vůdcovská síla Adolfa Hitlera, jenž teď ve dvou etapách definitivně získává tento prostor, když

Osudné datum, které odstartovalo masakr českých obyvatel

z něho, z nepřátelské základny, dělá pevnost pro naše nasazení a naše boje proti bolševickému nepříteli.

A teď k současné situaci. Řekl jsem, že dnes rozhodně vývoj spěje k nové ráně dýkou. V posledních týdnech prožíváme vývoj, charakterizovaný sabotážemi, teroristickými skupinami, ničením úrody, zpomalováním práce, což zcela jasně organizuje velká odbojová organizace. Tento vývoj, i když nevede k aktivnímu povstání, přece jen zcela systematicky připravuje všechno, co má být připraveno pro okamžik, až přijde čas uvrhnout toto území ke škodě říše do nebezpečného neklidu. I kdyby to bylo jen to, že nepřítel vede a chce české obyvatelstvo vést ke vzpouře, chce, abychom utrpěli citelnou ztrátu, že jde o pracovní výkon ve zbrojním průmyslu a citelný neklid, což nakonec může být vzorem pro ostatní obsazená území. Stav v posledních týdnech byl takový, že se už dalo říci, že jednota říše byla jednoznačně ohrožena,

tento prostor pod povrchem tak vřel, že se jediné dá říci, tady se musí včas zasáhnout. A chtěl bych říci zcela otevřeně, že vinu nenese jen protivník, vinu máme také my, Němci, neboť v tomto prostoru ne všichni Němci, kteří sem přišli, si uvědomili, že to je bojová oblast, bojový prostor, kde každý jednotlivý Němec, bez ohledu na kompetenci, musí též jako bojovník pro německví zvítězit. Každý Němec, jenž zde vyniká, musí se cítit politickým vojákem vůdce, musí vidět zcela jasně základní linii v tomto prostoru, musí vědět, že zá-

kladní linií je zajištění tohoto prostoru, boj proti veškeré české samostatnosti, a musí při zacházení s jednotlivci chápat, že Čech je Slovan a že také Čech si vykládá každou měkkost jako slabost. Že je to šílenství povolit v jednotlivých případech, protože ten druhý to neuzná, ihned toho využije a vyloží si to jako slabost; jakmile se mu povolí, přijde podruhé s větším požadavkem. Na víc je však v tomto prostoru třeba, aby si nikdo nemyslel, což Němec velmi často dělá, že je v německém prostoru, že je to právě taková provincie jako v říši a že je možné zde spravovat od stolu stejnými správními metodami, což naprosto nikdy nepůjde. Správní rozdělení tohoto prostoru, viděno z německé strany, je pouze jedním z prostředků a metod, jak tento prostor definitivně ovládnout a vést. Je to systém, který nemůžeme srovnávat se správním rozdělením a metodami správy, jež platí v říši, vůči německým lidem. K tomu však přistupuje ještě základní myšlenka: veškeré počínání německých lidí v tomto prostoru musí být v tomto okamžiku usměrňováno naprosto jednoznačně, totiž tak, že vzhledem k válce a z taktických důvodů nesmíme připustit, aby se Čech v jistých věcech rozzuřil a vybuchl, i když musíme být v tomto okamžiku z jistých taktických důvodů tvrdí, musíme přesto jednat tak, aby si Čech, nemá-li žádné jiné východisko, nemyslel, že teď právě musí vyvolat povstání. Základní linie však musí, ač nevyslovena, i při takovém jednání platit: tento prostor se jednou musí stát německým a Čech tady nemá už koneckonců co pohledávat. To jsou věci, které můj úkol zde rozděluje na dvě velké a jasné etapy a oblasti činnosti. Jedna je blízká - zaměřená na válku - druhou začíná dalekosáhlý konečný úkol. První, blízká, je diktována potřebami vedení války. Potřebuji v tomto prostoru klid, aby dělník, aby český dělník zde nasadil pro

německé válečné úsilí plně svou pracovní sílu a abychom nezdržovali při zdejších obrovském válečném průmyslu přísun a další rozvoj zbrojního průmyslu. K tomu patří i to, že se přirozeně musí dát českým dělníkům tolik žrádla, mám-li to tak zřetelně říci, aby mohli splnit svou práci. Ale i to, abychom dávali pozor, aby Čech nevyužil podle svého zvyku tohoto nouzového stavu říše, aby si nevydobyval pro sebe soukromé a vlastní české výhody. Tento blízký úkol předpokládá, že Čechovi nejprve ukážeme, kdo je pánem v domě, aby věděl přesně, že zde diktuje německý zájem a že zde koneckonců má rozhodné slovo říše, říše zastoupená vedením na tomto území, tedy též vámi, pánové.

Říše nenechá se sebou žertovat a je prostě pánem v domě, to znamená, že ani jediný Němec nic Čechovi neodpouští, asitím způsobem, jako je tomu v říši se židovstvem, aby neexistoval jediný Němec, jenž by řekl, ale ten Čech je přece slušný. (...)

To byl problém židovské otázky v říši, a můžete si představit, jak by takhle dopadlo řešení židovské otázky. Když všichni nebudeme zjevně držet pospolu a navenek nevtvoříme vůči češtví jedinou frontu, bude Čech hledat stále zadní vrátka, jimiž vyklouzne chytrácky ven. O otázce, zda můžeme o jednotlivci říci, to je skutečně slušný chlap, se bude uvažovat teprve tehdy, až přistoupíme k tomu, abychom začali s dalekosáhlým konečným řešením úkolu, tedy při otázce poněmčování a podobných problémech.

Přitom nesmíme zapomenout na jedno: že navenek, co se týká kultury, a to zejména důležité, si nesmíme zadat, aby si Čech nemohl dělat legraci z toho, jak se Němec chová. Němec si nemůže dovolit, aby se v lokálu ožral; tady musíme být zcela otevření: jestliže se někdo sežere, jestliže si popustí uzdu, proti tomu nikdo nic nemá, ale má to dělat mezi svými čtyřmi stěnami nebo v kasinu. Čech musí vidět, že Němec, ať ve službě, či v soukromí, se umí chovat, že je pánem od hlavy až k patě. A proto jsem nařídil, abychom dostali zde v Praze německou ústřední policejní stráž, která se bude starat především o to, aby se též Němci v tomto prostoru chovali řádně. Neboť Němec, který není vychován, jak se na vůdcovskou úlohu sluší, ten se sice cítí jako pán v domě, ale ve falešném směru, a vede si ke škodě říše hůř, než si sám dovede představit.

Dále očekávám, že vám bude při zacházení s Čechy jasné, že je třeba též jistých taktických předpokladů. Když např. vydám nařízení tisku, musí napsat bez reptání to, co potřebuji. Přesto budu samozřejmě udržovat s Čechy korektní společenský styk, přičemž musím vždy dávat pozor, abych nepřekročil hranice, abych si v každém okamžiku říkal: Dej pozor, jsou to ale Češi! Rozumíte? Stýkáme-li se z taktické nutnosti s Čechy, kteří nám slouží, i pak je nutno se vždy vracet k myšlence: Jsou to ale Češi.

Něco jiného je, a to je nejpodstatnější, že při vši tvrdosti se opravdu staráme o věci, které skutečně nejsou v pořádku. Neboť nemá žádný význam, když Čecha mlátím a se vši námahou a působením policie přivádím k tomu, aby pracoval, když on skutečně nedostává to, co potřebuje, aby měl fyzickou sílu vykonávat svou práci. V tomto směru se konala na návrh státního tajemníka Franka porada u vůdce, na níž byl přizván tajemník Backe, a my pravděpodobně přistoupíme,

Zaprodanost i hrdinství se v našich dějinách často opakuje

prosím, abyste si toto vše nechali pro sebe, než to bude uveřejněno, neboť se to musí náležitě propagačně upravit, pravděpodobně přistoupíme ke zvýšení přidělu tuku pro české dělníky, tak okolo 400 gramů, to je množství, o němž se už dá mluvit. Abych to šikovně využil k propagačním účelům, spojujím to s myšlenkou: Vy, čeští dělníci venku, buďte raději zticha, jinak by se mohla také stát, že bude přiděl tuku opět menší. To vše jsou věci, které se musí správně psychologicky uchopit. A nyní k otázce celé propagandistické linie. Viděno ve velkých obrysech, musí se stále více zdůrazňovat myšlenka o svatém Václavu v jejím dějinném vývoji, neboť jestliže Češi svatého Václava oslavují, nemusíme jej líčit jako svatého Čecha, nýbrž tak: svatý Václav byl mužem, jenž pochopil, že český národ může žít jen spolu s německým prostorem. To se musí správně psychologicky uplatnit a obrátit zbraň; když tedy Češi oslavují svatého Václava, vlastně dokazují, že měl pravdu. To je to, co se dá historicky využít.

Za druhé je třeba pro nejbližší dobu války jasně Čechům ukázat: ať nás miluješ nebo ne, ať pomýšlíš na samostatný stát později nebo ne, důležité je, že přinejmenším teď uznáváš, že by to bylo pro tebe v tomto okamžiku jen škodlivé, kdybys vyvolal povstání anebo kladl odpor. To je taktika a linie, kterou, myslím, musíme v tomto okamžiku sledovat. Ty lidi nezískáme, to nechceme, a ani by se nám to nepodařilo. Budeme jen prakticky všem vysvětlovat - propagandou a opatřením atd. - docela jasně, že pro Čecha je reálně nejpriznivější, když v tomto okamžiku hodně pracuje, i když si tajně myslí, půjde-li to s říší přece jen dolů, pak budu mít opět svou svobodu. To nám může být úplně jedno; hlavní věc je, že je klidný, neboť my potřebujeme klid a ticho pro konečné získání tohoto prostoru. Základní linie musí být jasná, avšak i taktika musí být jasná, každý Němec, který tuto základní linii nemá, a základní linie může být jen nacionálně socialistická, musí pryč. Kdo v taktickém jednání s Čechy opět ustupuje, toho zde nepotřebujeme, takoví Němci zde nemají co pohledávat.

Prosím vás zcela otevřeně, pokud se to týká vás či vašich spolupracovníků, řekněte mi zcela otevřeně: Tak, jak jsi to tu řekl, tak to nemohu dělat, prosím, nech mne odejít domů. Pánové, pustím bez reptání každého, aniž ztratí svou kvalifikaci, jenž je dost poctivý, aby to řekl. Ale velice tvrdě zasáhnu, jestliže během mé činnosti tyto myšlenky neuzná a nebude se jimi řídit. K tomu přistupuje i přísný dohled nad těmi říšskými Němci, kteří zde z důvodů osobní touhy po zisku při arizaci jen škodí vážnosti říše. To jsou ti, kteří udávají, že zde pracují v zájmu německé, mají však na zřeteli ve skutečnosti pouze svůj měsíc a svůj mamon.

Když se budeme na věci dívat takto, platí jako nejbližší úkol toto: základní linie je jasná, taktika je jasná, tedy všechna opatření závisejí jen na užitku pro vedení války říši, závisejí na tom, aby byla zachována základní linie, na tom, že to při taktice nepřezženeme a základní linii neuškodíme. Závisejí koneckonců na tom, abychom měli zcela jasně před očima, že vše, co se zde musí stát, je právě jen řešení pro nejbližší budoucnost, čímž nesmí utrpět konečné řešení.

A nyní, pánové, několik myšlenek o konečném řešení, musí s sebou přinést toto:

1. Tento prostor musí být jednou definitivně osídlen Němci. Tento prostor je srdcem říše a nemůže trpět, to ukazuje německý vývoj v historii, aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dýkou proti říši. Nechci však snad říci o konečném poněmčení tohoto prostoru: pokusíme se tedy teď podle staré metody poněmčit českou verbež, nýbrž říkám docela střízlivě: začíná to věcmi, s nimi můžeme už dnes maskovaně

začít. Abychom získali přehled o tom, kdo z lidí v tomto prostoru je schopen poněmčení, musím provést soupis v rasově národnostním smyslu. To tedy znamená, že musím získat nejrozličnějšími metodami, nejrozličnějšími oklikami příležitost, abych jednou ohodnotil veškeré obyvatelstvo z hlediska rasového a národnostního. Ať už pomocí rentgenu, prohlídkami ve škole, nebo tím, že rasově přezkoušíme mládež při zdánlivém uložení pracovní služby.

Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak, a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takovíto lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlející, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčit. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně vyzkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva.

Musíme uvážít, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčit je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.

To jsou zcela jasné, zásadní myšlenky, které musí být vštípnuty. Kdy se to stane, to je otázka, kterou musí rozhodnout vůdce. Ale plánovat a shromažďovat materiál, to jsou věci, s nimiž už můžeme začít. Musíme materiál přezkoušet, musíme využít možností, které tu jsou. Např. Pozemkový úřad, když ho nasadíme správně politicky opačným směrem, než to udělali kdysi Češi, může nám už dnes v jakési kostře dát nekonečně mnoho, takže věřím, že za krátkou dobu, kterou tu asi budu, mohu již položit v mnohém základ pro národnostní záležitosti. K tomu přistupuje ještě toto: musí nám být jasno, že tyto věci je možné uskutečnit v celém tomto plánovacím období, v této nejbližší době boje, jen jestliže budou také jednotně řízeny a plánovány. Je samozřejmě jasné, že např. různí krajští vedoucí, kteří nyní patří do čtyř žup, sami uvažují a plánují v rámci celkové linie, která prospívá též župě. Ale přece bych rád, abyste nejprve viděli jedno: primárním je ovládnutí a definitivní podmanění tohoto prostoru, na pozdější dělení - pánové a příslušníci strany - je času dost pak. Nejprve musí být tento prostor zvládnut, což nedokáží, nebude-li řízen z jednoho ústředí.

Nemohu s Čechy zacházet podle čtyř různých dílčích metod. To je též smyslem kancléře strany, kterou zde zřídil styčný úřad kancléře strany pod vedením župního vedoucího dr. Juryho a pod praktickým pracovním vedením příslušníka strany Schulte-Schomburga. Určitě budu vycházet vstříc všem přáním a potřebám žup ve všech záležitostech. Pouze v jediném nenajdete u mne slyšení, a to tam, kde to bude narušovat to primární, totiž nutnost podmanění a koneckonců upevnění tohoto prostoru. Avšak předpokládám, že jste nacisté, a nacisti konečně ví, že celkový zájem říše je primární a že teprve pak přicházejí zájmy vlastní.

Václav Král: *Chtěli nás vyhubit*
Praha 1961, str. 125 až 137

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO!